

[Poul Hansen (Kalundborg).]

løbet mislykkedes, nægtede man at deltage i de økonomiske forhandlinger. I en lidt varieret og afdæmpet form gentog det samme sig i marts, og vi fik en genopblussen af den „hårde“ linie ved afgørelsen af landarbejderkonflikten. I den udstrækning, oppositionen ved sin taktik søgte at sætte regeringen mat, mislykkedes bestræbelserne. I dag består der ingen tvivl om regeringens ret til at fortsætte fremover. Hermed skulle der vel være skabt en gunstig atmosfære for arbejdet og samarbejdet, når vi mødes igen.

Jeg har ved at læse pressen lagt mærke til, at man står yderst følsomt på vagt overfor, hvad vi fra socialdemokratisk side siger i retning af, at regeringen på det ene eller det andet område politisk har klaret sig godt, eller at det skulle være gået mere eller mindre uheldigt for oppositionen. Sådanne udtalelser bliver med megen forargelse betegnet som storagtige. Da jeg nødvendig vil betegnes på denne måde, skal jeg — med formandens tilladelse — gennem nogle korte citater fremdrage, hvad der fra ikke-socialdemokratisk side er sagt herom.

Efter afslutningen af forliget i marts talte det ærede medlem hr. Sønderup i Bellinge på Fyn den 22. marts. Ifølge referat i „Fyns Tidende“ sagde han bl. a.:

„Regeringen fik gennemført sine krav.

Da forliget var en kendsgerning, var socialdemokratiet lykkeligt — ikke uden grund. Det var en stor sejr.“

I en ledende artikel den 4. april anlagde dagbladet „Information“ det skøn, at regeringen H. C. Hansen nu sidder fast i sadlen et godt stykke tid fremover og måske hele valgperioden ud.

Den 5. maj fik den højtærede statsminister fra „Lolland-Falsters Folketidende“ den venlige hensin, at han havde præget de forløbne måneder i meget høj grad, og at det ville være tåbeligt at nægte, at han havde haft succes — i hvert fald hvad det rent taktiske angår. Dette er altså ikke-socialdemokratiske bedømmelser hentet fra forskellige ikke-socialdemokratiske sider.

Som et modstykke til disse vidnesbyrd om vurderingen af regeringens stilling kan jeg minde om den forandring, der i løbet af nogle måneder er foregået i den radikale vurdering af venstres leder, det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Det er en forandring,

der — for nu ikke at bruge for stærke ord — har bevæget sig fra det venlige til det kølige. Man kan også sige det sådan, at forandringen er udtryk for dalende tillid til det ærede medlems lederegenskaber. Det er mit indtryk fra tidligere udtalelser af det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at han ikke er ganske ufølsom overfor vurderingen på radikalt hold, og jeg tror derfor, at den nævnte forandring vil gøre et vist indtryk, så meget mere som den kan tænkes at afspejle stemningen i videre kredse.

Men hermed bliver det klart, at oppositionen ikke alene har lidt en alvorlig skuffelse i sine bestræbelser for at få regeringen fjernet. Dens andet store mål: at få den såkaldte liberale front genrejst af asken som en strålende Fugl Fønix, ligger det også lidt tungt med. Hvor nøjsom man i denne henseende er blevet, synes jeg fremgår af det frydeskrig, der opløftede sig i „Fyns Tidende“ den 1. maj, efter at den liberale front i et kort glimt havde gjort sig gældende omkring hyreretsbestemmelsen i færdselsloven. Bladet tolkede sin nøjsomme glæde i følgende lyriske vendinger — jeg beder om tilladelse til et citat:

„Det var næsten som en hel forårsrensning. Megen mug er forsvundet. Her stod den konservative O. Weikop og sagde til Helga Pedersen, at nu ville han stemme for flertalsforslaget, og han håbede så også, at hun ville tage imod hans arm, når de mødtes ved næste liberale korsvej.“

Og hvad skulle Helga Pedersen sige? Hun takkede og slog bly øjnene ned og begyndte at nynne „Det er så yndigt“. Og lærken slog sine triller, og den konservative Jørgen Jørgensen, den radikale A. C. Normann og retsstatsmanden Tholstrup meldte sig som forlovere, medens kommunisten naturligvis ikke skulle have noget af at være i det selskab. Det var, som det skulle være. Der var forår i luften.“

Man må sige, at når en sådan sag kan fremkalde et sådant udbrud, må man være nøjsom med hensyn til spørgsmålet om den liberale front. Jeg er endog så kættersk at tro, at selv det tætte og højt priste sammenhold mellem venstre og det konservative folkeparti vil vise sig at have taget skade af vinterens begivenheder. Et ubrydeligt